

ingen Koberer til de 5 Kupon'er, han stude have folgt. Saa forjagte han sin Lykke i Lyksborg, men her blev han standset af en Gendarm, der forlangte — et Røningsbevis, og det havde den Handelsrejsende ikke. Enden paa Leugen blev, at han for kort Tid siden af Bisidderetten i Hensborg blev dømt til at betale en Røningskat af 48 Mark, da Retten ligesom Gendarmen mente, at der høerte et Røningsbevis til at sælge Kupon'er.

Formodet Brækfaldelse. I Sjælg „Heimdal“ er Missionsspektør Pastor Bahnsen i Bredlum, tidligere Sognepræst i Bylderup udsat til at blive kaldet til Sognepræst i Bredlum, hvilket Embede er blevet ledigt ved Pastor Jensen's Død.

En Udvisning. En Søn af Arbejdsmand Møller paa Skovby Mark paa Als, der er Optant, sit tidligere „Dybølspæsten“ forleden Ordre til at være ude af Landet inden en Uge. De unge Mand, der var antagen til Soldat, har en Gang været anholdt for Klammeri og Slagsmaal. Anden Grund til Udvisningen findes ikke.

En Konfirmation ved Midnat. En Konfirmation ved Midnatstid turde være sjældent. En saadan fandt Sted i Tandsløt Kirke. Degnen's Søn havde medt sig til Indtrædelse i den tyfste Marine og var bleven antagen; men senere var det blevet ham meddelt, at han var et Fjerdingaar for ung og først kunde indtræde næste Aar. Palmesøndag skulde han konfirmeres sammen med de andre Børn. Fredag Middag indløb der imidlertid et Telegram, at han skulde møde i Hensborg. En telegrafisk Ansøgning om Opfattelse til efter Konfirmationen blev afslaaet telegrafisk. Der blev saa hurtigt gjort Forberedelse til Konfirmationen, ved Midnat fandt denne Sted i den oplyste og fuldt befattede Kirke. Om Morgenen skulde de befattede med sin Søn til Hensborg.

Udlandet.

Atter Angreb paa Wals-de-Rousseau.

Krigsminister Gallifet gaar af.

Det skulde ikke blive ved den Sejrs, som den franske Regering under Wals-de-Rousseau's ledelse har opnået; og retfærdige Haand vandre i forrige Uge.

Den forløbne Uge har man atter gjort et Sprængningsforsøg.

Det var som sædvanlig Nationalisterne, der reddede Angrebet, og denne Gang havde de faaet den med Ameritanerinden Anna Gould gifte M. de Castellane til at bestige Angrebet, endda det var hans „Zomfruktale“ i Deputeretkammeret.

Slaget stod som sædvanlig om Dreyfusagen, der steds vise sig kun at være ledende begrævet.

Regeringen kom dog Angrebet i Forløbet ud i udvalgte sin Hengivenhed for Hærens Væ, og alt saadant noget, som nu har været Bræfstedet i Frankrig, siden Hærens Besættelse af Wis mæret og Molte. Og straks rejste Wals-de-Rousseau, atter andre forsøgt at finde Sprogets mest afgørende Etaldbord.

Dag rent frigteligt blev Spektaklet, da Regeringen ligesaa befæstede oviske al Boulangerisme, med andre Ord: Generalergerrigheden efter et Militærdiktatur.

Midt under Spektaklet gik Krigsminister Marquis de Gallifet ud af Salen, oprørt over nogle Udtal, som hans egen Premierminister Wals-de-Rousseau havde benyttet i Anledning af en ledelig Festsjagelse, som Gallifet nylig har gjort sig skyldig i.

Straks opløstes Mødet, og i Korridorene sortes en livlig Diskussion om, at nu vilde Krigsministeren dist gaa af.

Det var ogsaa Gallifets Mening, men han blev stillet tilfreds ved en ny Erklæring fra Wals-de-Rousseau, da Mødet kort efter genoptoges.

Dog saa vandt Regeringen atter en udmærket Sejrs, — men næste Dag gif Gallifet af, og General Andre er nu udnævnt til hans Efterfølger.

Da end denne Omstændighed kunde synes at svække Ministeriet, saa det dog erindres, at netop den gamle, frivillige Hofmand, Marquis de Gallifet, har steds været en Torn i Øjet paa de egentlige Republikanere. Han har jo tidligere været i høj Grad fejtersigt, saa

ingen Holde paa hans Republikanismes Høghed.

Den nye Krigsminister har indledt sin Tiltrædelse af Taburetten med et Slag imod Dreyfusvænerne, idet han har ladet en af Bladet „Aurora's“ Journalister tiltale for Fornærmelse imod Hærens Generaler.

Hoov denne Sag skal blive til, kan vel endnu ikke forudsiges; men i hvert Fald er den et dristigt Skaktræk imod Rationalisterne, der har gjort sig til af, at de alene var med ægte fransk Stolthed omtaalige for Hærens Væ.

Regeringen synes at være klog nok; men at! hvor bliver Sandheden og Retfærdigheden af i alt dette Spøgeeri ovenpaa Dreyfusagens Graav.

Det er dog vel ikke Gengældelsen, fordi man ikke ærligt og redeligt frisendte Alfred Dreyfus, men Løb ham nøjs med Amnesti — for en Forbrydelse, han aldrig begik.

Krisen i Ostasien.

Udenlandske Tropper i Peking — Kina maas give efter — Spiller dog Under Vælle med „Røvelkamperne.“ De Forstærkers Resolutiohed roses.

I den forløbne Uge har der været kritisk og krigsøanger Lust oppe i Ostasien. Men Krisen synes allerede at være overstaet.

Den tog, som sidst meddelte, sin Begyndelse med, at „de Forenede Stater“ fordrøede, at den kinesiske Regering skulde undertrykke det kristenstyende „Røvelkamperpartiet“.

Men den kinesiske Entledning stybde Sagen saa vel, at der endog blev stadig Tilstrømning til „Røvelkampernes“ Hærmæsser.

Disse havde samlet sig i store Skarer i de Peking omgivende Egne, og da en fejtersigtig Hær blev udsendt mod dem, led den et lille Nederlag, d. v. s. Soldaterne gif efter en kort Stillekamp over til „Røvelkamperne“ og forjagte disse med Vaaben.

Regeringen udsædte saa en meget tolyblyg Advarsel til „Røvelkamperne“, men den snarere udslybte end anlagde dem. Og Følgen udeblev naturligvis ikke.

Paa afstillede Steder har „Røvelkamperne“, understøttet af Landsbyernes Befolkning, anrettet ligefremt Udbød paa de indfødte Kristne, og tilmed lagt Væbning om en Del belgiske Jernbanearbejdere. Disse blev dog befriet ved fremmede Troppers Indtræden, men nu meddeles der, at afstillede Missionærer — deriblandt mange amerikanere — er i Livsfare.

Allt dette blev endelig de fremmede Magter for meget, og da det kunde se ud til, at selve Hovedstaden Peking i hemmelig sympatiserede med „Røvelkamperne“, blev der ved Tientsin landsat nogle Hundrede franske, russiske, engelske, amerikanere og italienske Marineinfanterier, og en Del krigsflåde blev beordrede ind til Taku.

Magterne vilde nu ikke lade, men trued. I Begyndelsen tog det kinesiske Udenrigsministerium (Tsung-li-Yamen) det med stor Sindso. Det erklærede, at de fremmede Tropper maatte ikke faa Lov til at komme til Peking.

Men Magterne sendte da Kina et ligefremt Ultimatum, lydende paa, at hvis man ikke inden fireogtyve Morgen Kl. 6 havde tilstede de udenlandske Tropper fri Afgang til Peking, vilde de samlede Magter finde sig nødsaget til at fremvinge sig Afdrag.

Det Sprog forstod Tsung-li-Yamen, og 2 Timer inden Ultimatum. Udsløb blev Tilfældet givet, horefter i alt 349 udenlandske Soldater tog til Peking — og nu rejser de i deres respektive Regimentsbygninger.

De havde alle Vaaben beredte, ja! endog nogle laade Kanoner med sig, da der uden for Peking var opstillet en Hær, hvis gode Hensigter man ikke uden videre kunde stole paa.

Imidlertid stede der ingen Harm — og Kina maas atter finde sig i den Løst, at Hovedstadens Beboere vogtes af Udenlandinge.

Soldaternes Antofnst Situation en beoligende Vinkning paa Situationen, stent de ankom paa Kinesernes hellige Dragesfest — og nu har Kejseren, d. v. s. Entledningen, endelig maattet udsæde en skrap Befendtgørelse, horefter Viceskongerne i de oprørte Distrikter skal holdes ansvarlige for alle Voldsomyheder.

Skønt man antager, at Krisen nu er overstaet, er der dog Ting, som tyder paa, at uvæbente Begivenheder kan indtræffe hvert Øjeblik.

For det første har de fejtersigt-kinesiske Tropper ikke fanget „Røvelkampernes“ Vædere, skønt de let havde kunnet gøre det — og dernæst er det blevet meddelt den franske Legation, at ved Bao-Ting-Fu har ind der Mængde Europæere deret holdt i Fangenskab. Vel er de fleste senere undslupne, men 4 af dem var foruden bleven myrdet, og 4 faaret.

Denne Omstændighed tyder paa, at „Røvelkamperne“ nu ikke længere vil indskrænke sig til at myrde de indfødte Kristne — af saadanne har vistnok mange allerede lidt Martyrdøden — men ogsaa gaa angrebsois til Værts overfor de „fremmede Dødsre.“

Skulde dette bekræfte sig, da maas Stormagterne enten tvinge Entledningen til at tage Steen i en anden Hæand, eller selv gribe ind.

Der lyder foruroligende Røgter om, at der samles betydelige russiske Stridskræfter ved Port Art h ur, og der næres nogen Brygt for Ruslands Henslytser. Der ligger ogsaa flere russiske Krigsflåde ved Taku.

Dog har Magterne garanteret Kinas Integritet, saa Røgterne betyde næppe noget angaaende Kina. Derimod ser det fremdeles ud til, at Rusland vinder en saadan Fremgang i Korea, saa Ja pan vil føle sig stærkt fristet til at tage et Votag med Bamsmanden om den Sag.

Foreløbig har Ja pan dog indskrænket sig til at gøre England opmærksom paa Ruslands Paatrængenhed. Men — England har jo alt for travlt andet Steds.

Man yder „de Forenede Stater“ megen Ros for deres resolutte Optraeden overfor det fortvælede Kineser; og alt gaar i Retning af at tilkende Amerika en meget afgørende Stemme i de hyppigt optraedende ostasiatiske Forvillinger.

Om alt og alle.

I Londons Theatre kan man i denne Tid paa de dyreste Pladser se den fornemme Berdens eleganteste Damer, iførte Toiletter, som hver især repræsenterer en Formue, siddet og spiller Charpi og strikler Strømper til Soldaterne i Sydafrika! Ved at ofre en eneste af deres overflødige Diamanter, vilde de kunne tilvejebringe langt flere Klædningsstuffer til de nødblidende Soldater end ved denne Nodvølgørenhed.

Kriger-Slæg har tidligere været meget almindelig i England. Efter at Præsident Krügers Billede imidlertid nu er reproduceret saa hyppigt, at hvert Barn kender ham, har Barbererne i London faaet travlt med at forandre Ansigtspydelsen for de hidtidige Indehavere af Krüger-Slæg; de kan nemlig ikke faa Lov at gaa i Fjed for Hænderangdommen.

Paul Krügers Formue. I et syd-afrikansk Blad fremkom forleden en Reddelse om, at Præsident Krüger havde samlet sig en Formue paa 350 Mill. Kr. — Dette er dog, skriver „Daily Telegraph“, sikkert meget overdrævet, skønt det er en befendt Sag, at Paul Krüger er meget rig. Det afrikanske Blad paaastaar, at han selv ejer 190 Løndejendomme, af hvilke han for nylig folgte en for 1,800,000 Kr. Desuden skal han besidde Altier en Mængde Minejæstaber. Det er høist rimeligt, at han har onbragt en stor Del af sin Formue i Kapkolonien samt i Holland og Tyskland, saaledes at hans Besiddelser for en stor Del er sitrede mod Englands lændernes Eftertrædelse.

Stor Post. Hertugen af Abruzzerne, der som befendt for Tiden er paa Nordpolskepedition og har tilbragt Vinteren paa Franz Josephs Land, vil, naar det lykkes i Løbet af Sommeren at komme i Forbindelse med ham, modtage saasom dem der: „de Bjerges Breve og Brevkort, at han i dem vil være nok at læse for hele Resten af sin Levetid. Den italienske Konsul i Kristiania har paataget sig at modtage alle Postforsendelser til Hertugen, og nu i Sommer skal et Hvalfangsterib gøre Forsøg paa at overbringe Hertugen hele den Post, der er indløst til ham. I Brevtil — fortæller „Drebladet“ — Antallet af Brev og Brevkort, der er arriverede hos Konsulen i Kristiania til Biberbefordring til Hertugen, allerede naaet 72,000, og de er sendt fra alle Verdens Lande, da Hertugen jo fra sine Verdensrejser har Bener og Forbindelse overalt. Sælfølgelig stammer Hovedparten af denne kolossale Post fra Italien, hvor man endog har udsæet hel Mætte illustrerede Brevkort, der udenlandske er bestemt til at sendes til Hertugen af Abruzzerne.

Et Intermezzo fra Grevinde Lonhays Bryllupsrejse. Det nygiste Gæstepar, Enteletronprinsesse Stefania og Grev Lonhays, maatte paa deres Bryllupsrejse finde sig i en ufriwillig Stilmisæ, telegrafiæret fra Rom til et udenlandsk Blad.

I Modena, hvor der skulde byttes Tog til Verona, gif nemlig Grevinden ind i Bentesalen, og da han kom tilbage, mærkede han, at Toget allerede havde sat sig i Bevægelse. Uden at betænke sig, sprang han ind i den første den bedste Kupe, som han da mente at bytte om ved næste Station. Men uheldigvis var han sprunget paa et galt Tog, der førte ham mod Milano.

Imidlertid ventede Grevinden forgesværet i det andet Tog paa sin Mand og var, som rimeligt kunde være, ikke lidet forskrækket over hans lange Udeblivelse. Endelig kunde Stationsbestyrrelsen give hende en beroligende Fortlaring. Man lod den for Greveparret refererede Bogne blive tilbage paa Stationen, telegrafiæret til Reggio, og en Time senere modtog Grevinden følgende Telegram: „Jeg vender med Altoget tilbage i dine Arme.“

Ug det stede ogsaa.

Han inorede. En Købmand i Kongsbjerg har den ret generende Fejl, at han snorer ganske frygtelig om Natten. Dette blev hans unge Kone ganske naturlig snart led af, og hun spurte sin Moder til Raads om, hvad der kunde gøres for at vænne ham af dermed. Moderen, som gav sig ud for at være noget af en „Klog“ Kone, lovede, at hun skulde nok helbrede ham. En Nat, da Købmanden som sædvanlig laa og „traf Torst i Land“, littede Svigermoderen sig hen og kastede et Haandklæde, dypet i Jæsnad, over hans Ansigt.

Som man kan tænke sig, for Manden forfærdet op og sprang ud af Sengen, hvorved han væltede et Ratbord med Marmorbæde. Boret knuste tre Tæer paa Svigermoderen, der hylende faldt om paa Gulvet.

Endnu mere forfærdet over denne Hylende slog Købmanden om sig i Blinde, og i Mærket langede han sin unge Kone en saadan Runddask ud, at hendes næse Tandst knustes, og et Par Tænder sloj ned i Halven paa hende.

Endelig sit Manden tændt Lys, og hele Sagen blev oplæret, men jaavel den unge som den gamle Kone lovede højt og helligt, at de aldrig oftere skulde prøve paa at kure ham for Snorken paa den Maade.

Et Brevstift fra Cipidos Foreldre. Cipidos Foreldre har tilfattet Dronning Viktoria et Brevstift, der er omtrent saaledes:

„Deres Majeestæt! To uheldige Foreldre henvende sig til Dem i deres Fortvælelse og Kønfade om Naade. Det er en Fader og en Moder, som besjære deres Majeestæt om at tilgive deres uheldige Søn for det Attentat, som han har begaet. Vort Barn, der har begaet denne forskædelige Forbrydelse, er et ufrygtigt, ungt Mennefe, som har handlet under det Indskyldelse.

Man har benyttet sig af hans Mangel paa Erfaring. Han fatter nu, hoov det er, han har gjort, græder med os og bønfaelder om Naade.

Dronning! Vi have ni Børn; de er ikke voksne endnu, og alle henvender den samme indervilge Bøn til Dem; de se op til Deres naadige Godhed om Hjælp. Vort Barn er i Fængsel. Tanten herom er for forskædelig. Hov Medlidenhed med os, hov Medlidenhed med ham.

Hans Brødre er stammelig, men han er vort Barn. Hans Hjerte er godt, og han fortryder. Det forekommer os umuligt, at han kan sammenlignes med forbrydede Uslinge. Bønhaalde Dem paa vore Kne om at stride ind til Foredel for ham. Han er kun femten Aar gammel. Han var en god, kærlig og lydig Dreng med et Hjerte af Guld; han er bleven søt bag Ujet paa den mest formastelige Maade og ved de stammelige Løgn ægget til at styde paa Deres højagtede Søn, Hans kongelige Højhed Prinzen af Wales.

Store og ædle Dronning, var saa naabig at læste et medlidende Brev paa vor Glendighed, og hele vort Liv stulle vi da bestaabig henvende i den mest uskrynkede Taknemmelighed og Agtelse for Deres ophjæde, naadige Majeestæt.“

Et lignende Brevstift er ifølge et Reuters-Telegram fra Bryssel til engelske Blade blevet tilfattet Prinzen af Wales.

Naar Prinzen af Wales er lykkelig. Hertugen af Fife ejer et Album, hvori de fleste Medlemmer af den engelske Kongefamilie have optegnet deres personlige Meninger, Indtryk og Smagstretninger. Saaledes finder man følgende Rønsanskuelse af Prinzen af Wales:

„Jeg er lykkelig, naar jeg ingen offentlig Forpligtelse har at oplyde, naar jeg kan ryge en viftelig god Cigar og, hvorfor ikke tilfæaa det, læse en god Novelle.“

Jeg er allerlykkelig, naar jeg kan gaa til Bæddeløb som en slet og ret Mr. Jones, uden at Bladene næste Dag skrive: „Hans kongelige Højhed Prinzen af Wales har atter i Gaar tabt flere Penge i Spil, end han nogen Sinde kan betale.“

Jeg er glad, naar jeg kan trykke Sir Edward Clarks Haand og tale med ham, uden at der straks opstaar det Rygte, at Prinzen af Wales har yttet sig i høftige Vendinger om den uretfærdige Transvaaltrig.“

Jeg er tilfreds, naar jeg kan tilbringe en rolig Aften hjemme hos Prinsessen og min Familie.

Jeg er grænseløs lykkelig, naar jeg har en rolende Hovedpine og samtidig maas oplyde selfabelige Bligter og smile elstøvrigt, som om jeg befandt mig i bedste Belgaaende og merede mig udmærket.“

Den engelske Kongefamilie om Præsident Krüger. Engelske Blade offentliggør nogle Udtalelser af Hertuginden af Fife's Album, hvori hendes Sægtninge har nedskrevet deres Mening om Transvaals Præsident.

Prinzen af Wales skriver: „H. Krüger forstærker nok at dømme Tobat rigtig, men ikke det engelske Folk.“

Hertugen af Cambridge: „Jeg er en gammel Mand og Hr. Krüger ligeledes. Ligesom han er ogsaa jeg en gammel Soldat. Jeg har selv en Mængde Fejl, hvorledes kan jeg da bedømme andre?“

Dronning Viktoria: „Gid Gud vilde hjælpe ham saa vel som os alle ud af vore Vankefigeheder og Bekymringer.“

Deporation til Sibirien er som befendt den af de russiske Myndigheder hyppigt anvendte Straffemaade. At den i de fleste Tilfælde tillige er barbarisk, ved hver Mand — og der har været meddelt, at nu skulde den for sin Mennefskærlighed befendte Gzar Nikolaus have afstøffet den for almindelige Forbryderes Vedkommende. For et Aars Tid siden blev denne Ordning befæstet, men først til næste Foraars vil den træde i Kraft.

Best ved Ruslands Grænse. Det er bleven officielt meddelt, at der i Egnen omkring Caucasus er forefalden en Mætte pestliggende Tilfælde. Foreløbig er der kun fætt et Dødsfald og 15 Eggdomsansald, og Autoriteterne har taget strenge Forholdsregler.

Det synes i det hele taget som om den indiske Pest skal ride at finde sine gamle Judoandringsoerje, trods Lægekunstens Anstrængelser.

Næste- Arrestationer. Det hemmelige russiske Polit i Odesa, Kieff og Warschau foretaget talrige Arrestationer. Foreløbig er Begivenheden indhyppet i et tæt Slør, men man antager, at den staar i Forbindelse med de i St. Petersborgs for 2 Maaneder siden arresterede Oplysninger om et planlagt Oprør.

Amerika paa Udstillingen. I Torsdags indviees de amerikanske Forlagges Bygning paa Pariservedstillingen. Ved den fejtslige Lejlighed, der hoovde samlet mange befendte Mænd, holdt Ambassadør Forter en meget vigtig Tale om Journalistik og Journalister.

Washingtons og Lafayette's Statue skal afsløres henholdsvis den 3. og 4. Juni — og den franske Udenrigsminister Delcassé vil vare til Stede ved begge Lejligheder for at overtage Monumenterne i Frankrigs Naam.

Veterikstoprelæand skal holde Hovbetalen over Lafayette, og muligvis vil Præsident Loubet tale om Washington.

Løgen drat Barnets Misktur. En førelig Stærbne er overgaaet en ung italiensk Læge, Dr. Geoffroy. Lægen, der hoovde en stor Præktis i Rom, hoovde givet et Barn en Misktur, der indeholdt for megen Gift, horefter Barnet døde. Paa Grund af sin Sædeløshed skulde Lægen stilles for Retten.

Imidlertid udspondt der sig i den Anledning en heftig Bladpolemi mellem Geoffroy og nogle af hans Kolleger, og det endte med, at den unge Læge tilbød at ville nyde det dobbelte Kvantum af den Misktur, han hoovde givet Barnet, uden at han skulde tage ringelse Stæde deraf. Men det blev anderledes, end den unge ledfindige Mand hoovde tænkt sig det. Reppe hoovde han nydt Medicinen, før han fik det forfærdeligste Krampetilfælde, og han

indfaa straks, men alt for sent, at han var absolut fortabt. Han lod sig køre hen paa et Hospital, hvor han liggende længe efter drog det sidste Suf, medens han bevaede Bevidstheden lige til det sidste.

„Groo Norden“ Et katolsk Blad i Baden hoovde kaldt Luthers tyfste Bibel for et „gudsbespottelig Værk“. Redaktøren blev anklaget for „groo Norden“, men fritendt af Landsretten i Waldgüt. Det var rigtig, udvalgte Retten, at dette Udtal hoovde voldt en Forulempelse af Bladets Læser; dog kunde man ikke tale om en almindelig Foruroeligelse af Publikum, hvilket Begrebet „groo Norden“ krævede. Denne Dom er bleven staabest af Overlandsretten i Karlsruhe.

„Hamburgischer Correspondent“ bevaerter hertil: „Man kan til visse kun billige, at den yndede Misbrug af Paragraffen om „groo Norden“ her er bleven undgaaet.“

Derimod blev en dansk Mand for nogle Aar siden i to Inkstanfer idømt 6 Ugers Arrest for „groo Norden“, fordi han hoovde oplæst en „ophjævende“ Sang ved et dansk Møde, hvor der var en eneste Tyfser til Stede, den tilfynfærende Amisforhænder. Overlandsretten i Kiel hoovde bekræftet denne Dom og udtalte, at det var klart, at denne ene Tyfser, selv om han ikke var til Stede som Tilhører, men som Embedsmand, maatte anses for „Publikum“.

Sammenstyret Kirke. „Das kleine Journal“ melder fra Saratov i Rusland: En frygtelig Katastrofe har tilbragt sig i Byen Velikij-Orobet. I en Kirke styrtede en Del af Orbobingens sammen, hoovved 12 Personer dræbtes og 21 faaredes.

Kong Oskar og Krigen. En amerikansk Journalist, som har haft Ovbøens hos Kong Oskar, inden denne tiltraadte sig Rejse til England, fortæller, at hans Samtale med den svenske-norske Konge især hoovde drejet sig om Krigen i Sydafrika, og at han hoovde faaet det Indtryk af Kongens Ord, at Bevarelsen af Englands Verdensherredømme var den bedste Garant for, at de fransinsinske Lande ikke blev erobrede af Rusland. Hoovd Transvaaltrigen angif, stillede Kongen sig paa engelsk Side, men han beundrede samtidig Boerernes strategiske Dygtighed.

Tolstois udslyd. Den befendte russiske Mennefskoven og Forfatter Leo Tolstois, hoiv Strifter er Verdenssejer, er blevet udslyd af den hellige almindelige græskatolske Kirke som Kætter og stillet under Kirkens Ban, hvilket mener, at ingen Præst maas møde ved hans Dødsleje, og at hans Lig ikke maas blive begravet i indviet Jord — saakremt han ikke omvender sig. Tank, om de kunde hoave brandt ham! Tolstois er et „Sandhedsvidne“. Hans Martyrium er at fige til en verdslyg, magtlyg og egengod Kirke, at den er affalden, tiltrods for, at den vil trofse sig med, at den har Hærens Ord og Forjættelser. Og fordi han er Sandhedsvidne, falter han selv som Offer for deres Hævn, der forfølger den Jde, han er Verer af. Men i den Hensende kan jo ikke Discipulen vente at staa over sin Mæster.

Valgene i Belgien. De nu afsluttede beftige Valg har vist en betydelig Føreligelse for det antiklerikale Parti, og muligvis gælder denne Strømknæring saa meget mere, som det klerikale Parti, opmunret og støttet af hele den katolske Gejstlighed, har gjort sig uhjælpe Anstrængelse for at holde Terrainet.

Socialisterne, der selofølgelig er de klerikales Hovedfjende, har alene fundet 140,000 Stemmer udoover Fremgangen i 1894.

Tyskland og det amerikanske Spø. Efter at den tyfste Rigsdag har vedtaget Kødkontrolloven, som næsten vil umuliggøre Indførelse af amerikansk Kød til Tyskland, har U. S. Ambassadør W hit e appelleret til det tyfste Forbundsraad. Dette skal nemlig vedtage Loven, for at den kan faa Gylbigheid.

White forespurte gennem det tyfste Udenrigsministerium, om Forbundsraadet vilde rekonfirerere Lovforslaget, sele i det mindste sørge for, at de stærpeste Bestemmelser modificeres.

Resultatet af Forførgen skal være, at den tyfste Regering vil egentlig ikke gerne hoave Loven sat i Kraft, men i hoert Fald skal den blive ophævet, alt naar Handelstraktaterne ophører i 1903.

Men der findes til Gengæld, at de i Købhandlen interesserede Amerikanere ikke vil søge at ophjæde nogen sjenkelig Stemning mod Tyskland.

Det er som befendt det tyfste Junkerpartis Agterer, der er Ophængsmænd til denne Lov — og det hele betyde kun en fejtersigtig Handel og Løve.

Den nye Krigsminister har indledt sin Tiltrædelse af Taburetten med et Slag imod Dreyfusvænerne, idet han har ladet en af Bladet „Aurora's“ Journalister tiltale for Fornærmelse imod Hærens Generaler.

Hoov denne Sag skal blive til, kan vel endnu ikke forudsiges; men i hvert Fald er den et dristigt Skaktræk imod Rationalisterne, der har gjort sig til af, at de alene var med ægte fransk Stolthed omtaalige for Hærens Væ.

Regeringen synes at være klog nok; men at! hvor bliver Sandheden og Retfærdigheden af i alt dette Spøgeeri ovenpaa Dreyfusagens Graav.

Det er dog vel ikke Gengældelsen, fordi man ikke ærligt og redeligt frisendte Alfred Dreyfus, men Løb ham nøjs med Amnesti — for en Forbrydelse, han aldrig begik.

Krisen i Ostasien. Udenlandske Tropper i Peking — Kina maas give efter — Spiller dog Under Vælle med „Røvelkamperne.“ De Forstærkers Resolutiohed roses.

I den forløbne Uge har der været kritisk og krigsøanger Lust oppe i Ostasien. Men Krisen synes allerede at være overstaet.

Den tog, som sidst meddelte, sin Begyndelse med, at „de Forenede Stater“ fordrøede, at den kinesiske Regering skulde undertrykke det kristenstyende „Røvelkamperpartiet“.

Men den kinesiske Entledning stybde Sagen saa vel, at der endog blev stadig Tilstrømning til „Røvelkampernes“ Hærmæsser.

Disse havde samlet sig i store Skarer i de Peking omgivende Egne, og da en fejtersigtig Hær blev udsendt mod dem, led den et lille Nederlag, d. v. s. Soldaterne gif efter en kort Stillekamp over til „Røvelkamperne“ og forjagte disse med Vaaben.

Regeringen udsædte saa en meget tolyblyg Advarsel til „Røvelkamperne“, men den snarere udslybte end anlagde dem. Og Følgen udeblev naturligvis ikke.

Paa afstillede Steder har „Røvelkamperne“, understøttet af Landsbyernes Befolkning, anrettet ligefremt Udbød paa de indfødte Kristne, og tilmed lagt Væbning om en Del belgiske Jernbanearbejdere. Disse blev dog befriet ved fremmede Troppers Indtræden, men nu meddeles der, at afstillede Missionærer — deriblandt mange amerikanere — er i Livsfare.

Allt dette blev endelig de fremmede Magter for meget, og da det kunde se ud til, at selve Hovedstaden Peking i hemmelig sympatiserede med „Røvelkamperne“, blev der ved Tientsin landsat nogle Hundrede franske, russiske, engelske, amerikanere og italienske Marineinfanterier, og en Del krigsflåde blev beordrede ind til Taku.

Magterne vilde nu ikke lade, men trued. I Begyndelsen tog det kinesiske Udenrigsministerium (Tsung-li-Yamen) det med stor Sindso. Det erklærede, at de fremmede Tropper maatte ikke faa Lov til at komme til Peking.

Men Magterne sendte da Kina et ligefremt Ultimatum, lydende paa, at hvis man ikke inden fireogtyve Morgen Kl. 6 havde tilstede de udenlandske Tropper fri Afgang til Peking, vilde de samlede Magter finde sig nødsaget til at fremvinge sig Afdrag.

Det Sprog forstod Tsung-li-Yamen, og 2 Timer inden Ultimatum. Udsløb blev Tilfældet givet, horefter i alt 349 udenlandske Soldater tog til Peking — og nu rejser de i deres respektive Regimentsbygninger.

De havde alle Vaaben beredte, ja! endog nogle laade Kanoner med sig, da der uden for Peking var opstillet en Hær, hvis gode Hensigter man ikke uden videre kunde stole paa.

Imidlertid stede der ingen Harm — og Kina maas atter finde sig i den Løst, at Hovedstadens Beboere vogtes af